

<https://www.nyhetsbanken.se/2024/07/varfor-vill-usa-inte-forhandla-om.html>

4 juli 2024

Varför vill USA inte förhandla om Ukraina?

Jeffrey D. Sachs är professor vid Columbiauniversitetet och har varit rådgivare åt flera av FN:s generalsekreterare, åt Solidarnosc i Polen, Boris Jeltsin i Ryssland och en rad länder i Latinamerika och Asien.

Envetet har han de senaste åren drivit linjen att Ukrainakonflikten måste lösas genom förhandlingar.

Så här skrev han i en artikel nyligen:

Det är helt fel av Vita huset att undvika förhandlingar bara på grund av meningsskiljaktigheter kring Rysslands förslag. Det bör lägga fram sina egna förslag och ta itu med att förhandla fram ett slut på kriget.

Kort sagt, det 30-åriga amerikanska projektet, ursprungligen kläckt av Cheney och de neokonservativa, och som konsekvent fortsatts sedan dess, har gått ut på att försvaga eller till och med stycka upp Ryssland, omringa Ryssland med NATO-styrkor och framställa Ryssland som den aggressiva makten.

Det är mot denna dystra bakgrund som ryska ledare upprepade gånger har föreslagit att man ska förhandla om säkerhetsarrangemang med Europa och USA, arrangemang som skulle ge säkerhet för alla berörda länder, inte bara NATO-blocket. Vägleda av de neokonservativas planer har USA vid varje tillfälle vägrat att förhandla, samtidigt som man försökt lägga skulden på Ryssland för bristen på förhandlingar.

I juni 2008, när USA förberedde sig för att utvidga NATO till Ukraina och Georgien, föreslog Rysslands president Dmitrij Medvedev ett [Europeiskt säkerhetsfördrag](#) och uppmanade till kollektiv säkerhet och ett slut på NATOs unilateralism. Det räcker att säga att USA inte visade något som helst intresse för Rysslands förslag, utan i stället gick vidare med sina långvariga planer för NATO:s utvidgning.

Det andra ryska förslaget till förhandlingar kom från Putin efter det våldsamma störtandet av Ukrainas president Viktor Janukovitj i februari 2014 med den amerikanska regeringens aktiva medverkan, kanske rent av direkta ledarskap. Jag råkade se USA:s delaktighet på nära håll när kuppregeringen bjöd in mig till brådska ekonomiska diskussioner. När jag anlände till Kiev fördes jag till Majdan, där jag direkt fick information om USA:s finansiering av Majdan-protesterna.

Bevisen för USA:s delaktighet i kuppen är överväldigande. Biträdande utrikesminister Victoria Nuland [fångades på en telefonlinje](#) i januari 2014 när hon planerade ett regeringsskifte i Ukraina. Samtidigt åkte amerikanska senatorer personligen till Kiev för att piska upp protesterna (som om kinesiska eller ryska politiska ledare hade rest till Washington den 6 januari 2021 för att elda på folkmassorna). Den 21 februari 2014 förhandlade [européerna, USA och Ryssland fram ett avtal med Janukovitj](#) där Janukovitj gick med på nyval. Ändå bröt kuppledarna avtalet samma dag, tog över regeringsbyggnader, hotade med mer våld och dagen därpå avsatte Janukovitj. USA stödde kuppen och gav omedelbart sitt erkännande till den nya regeringen.

Som jag ser det var detta en vanlig CIA-ledd hemlig regimskiftesoperation, och sådana har det inträffat flera dussin av runt om i världen, inklusive sextiofyra mellan 1947 och 1989 som [minutiöst dokumenterats av professor Lindsey O'Rourke](#). Hemliga regimskiftesoperationer är naturligtvis omöjliga att helt dölja, men den amerikanska regeringen förnekar alltid högljutt sin roll, håller alla dokument mycket konfidentiella och lurar systematiskt omvärlden: "Tro inte på vad ni ser klart och tydligt med era egna ögon! USA hade ingenting med detta att göra". Detaljer om operationerna kommer så småningom fram genom ögonvittnen, visselblåsare, framtvingat frisläppande av dokument enligt *Freedom of Information Act*, hävande av dokumentsekretessen efter år eller årtionden eller genom memoarer, men alltid alldeles för sent för att något verkligt ansvar ska kunna utkrävas.

Hur som helst ledde den våldsamma kuppen till att den etniskt ryska Donbass-regionen i östra Ukraina bröt med kuppledarna, av vilka många var extrema och russofoba nationalisterna och några tillhörde våldsamma grupper med en historia av nazistiska SS-kopplingar i det förflutna. Nästan omedelbart vidtog kuppledarna åtgärder för att undertrycka användningen av det ryska språket även i det rysktalande Donbass. Under de följande månaderna och åren genomförde så regeringen i Kiev en militär kampanj för att återta utbrytarregionerna genom att sätta in nynazistiska paramilitära enheter och amerikanska vapen.

Under 2014 uppmanade Putin upprepade gånger till en förhandlad fred vilket ledde till Minsk II-avtalet i februari 2015 som bygger på autonomi för Donbass och ett slut på våldet från båda sidor. Ryssland gjorde inte anspråk på Donbass som ryskt territorium, utan krävde istället autonomi och skydd för etniska ryssar i Ukraina. FN:s säkerhetsråd stödde Minsk II-avtalet, men de amerikanska neokonservativa undergrävde det privat. Flera år senare klämde [förbundskansler Angela Merkel ur sig sanningen](#). Den västliga sidan hade inte sett avtalet som ett högtidligt fördrag utan som en förhållningstaktik för att "ge Ukraina tid" att bygga upp sin militära styrka. Samtidigt dog omkring 14 000 människor i striderna i Donbass mellan 2014 och 2021.

Efter den definitiva kollapsen av Minsk II-avtalet föreslog Putin återigen förhandlingar med USA i december 2021. Vid det laget sträckte sig frågorna till och med längre än till NATO:s utvidgning och inbegrep nu också grundläggande frågor om kärnvapen. Steg för steg har de amerikanska neokonservativa övergett avtalen om kärnvapenkontroll med Ryssland, där USA ensidigt övergett ABM-avtalet 2002, placerat Aegis-missiler i Polen och Rumänien från 2010 och framåt, och lämnat avtalet om medeldistanskärnvapen (INF) 2019.

Med tanke på dessa allvarliga farhågor lade Putin den 15 december 2021 fram ett utkast till ["fördrag mellan Amerikas förenta stater och Ryska federationen om säkerhetsgarantier"](#). Den mest omedelbara frågan på bordet (artikel 4 i utkastet till fördrag) var att USA måste ge upp sina försök att utvidga NATO till Ukraina. Jag ringde USA:s nationella säkerhetsrådgivare Jake Sullivan i slutet av 2021 för att försöka övertyga Bidens Vita hus att börja förhandla. Mitt främsta råd var att ett krig i Ukraina borde undvikas genom att man accepterade Ukrainas neutralitet snarare än genom NATO-medlemskap, vilket var en klarröd linje för Ryssland.

Vita huset avvisade helt rådet och hävdade anmärkningsvärt (och envist) att Ryssland inte hade något att göra med NATO:s utvidgning till Ukraina! Men vad skulle USA säga om något land på västra halvklotet bestämde sig för att hysa kinesiska eller ryska baser? Skulle Vita huset, utrikesdepartementet eller kongressen säga: "Det är helt OK, och rör

bara Ryssland eller Kina och världsländet?" Nej. Världen var nära att hamna i ett kärnvapenkrig 1962 när Sovjetunionen placerade kärnvapenmissiler på Kuba och USA införde en marin blockad och hotade med krig om inte ryssarna tog bort missilerna. Den amerikanska militäralliansen hör inte mer hemma i Ukraina än rysk eller kinesisk militär skulle göra det nära den amerikanska gränsen.

Putins fjärde erbjudande om att förhandla kom i mars 2022, när Ryssland och Ukraina nästan slöt ett fredsavtal bara några veckor efter att Rysslands särskilda militära operation den 24 februari 2022 inletts. Ryssland var än en gång ute efter en stor sak: Ukrainas neutralitet, det vill säga inget NATO-medlemskap och inget värdskap för amerikanska missiler vid Rysslands gräns.

Ukrainas president Vladimir Zelinski accepterade snabbt Ukrainas neutralitet, och Ukraina och Ryssland utbytte papper, med skicklig medling av Turkiets utrikesministerium. Men så plötsligt, i slutet av mars, övergav Ukraina förhandlingarna.

Storbritanniens premiärminister Boris Johnson, trogen traditionen av brittisk antirysk krigshets som går tillbaka ända till Krimkriget (1853-1856), flög faktiskt till Kiev för att varna Zelinski för neutralitet och betonade vikten av att Ukraina besegrar Ryssland på slagfältet. Sedan dess har Ukraina förlorat omkring 500 000 döda och är på fallrepet på slagfältet.

Nu har vi Rysslands femte förhandlingserbjudande, som Putin själv förklarade klart och övertygande i [sitt tal till diplomater på det ryska utrikesdepartementet den 14 juni](#) . Putin lade här fram Rysslands föreslagna villkor för att få ett slut på kriget i Ukraina.

"Ukraina bör anta en neutral, alliansfri status, vara kärnvapenfritt och genomgå en avmilitarisering och avnazifiering", sa Putin. "Dessa punkter var i stort sett överenskomna under Istanbulförhandlingarna 2022, inklusive specifika detaljer om avmilitarisering bl.a. om det överenskomna antalet stridsvagnar och annan militär utrustning. Vi nådde samförstånd på alla punkter."

"Absolut måste de rysktalande medborgarnas rättigheter, friheter och intressen i Ukraina skyddas fullt ut", fortsatte han. "De nya territoriella realiteterna, inklusive statusen för folkrepublikerna Krim, Sevastopol, Donetsk och Lugansk, Cherson och Zaporozje som delar av Ryska federationen, bör erkännas. Dessa grundläggande principer måste formaliseras genom grundläggande internationella överenskommelser i framtiden. Detta innebär naturligtvis också att alla västerländska sanktioner mot Ryssland måste tas bort."

Låt mig säga några ord om att förhandla.

Rysslands förslag bör nu vid förhandlingsbordet ställas mot förslag från USA och Ukraina. Det är helt fel av Vita huset att undvika förhandlingar bara på grund av meningsskiljaktigheter om Rysslands förslag. Vita huset bör lägga fram sina egna förslag och sätta igång med att förhandla fram ett slut på kriget.

Det finns tre kärnfrågor för Ryssland: Ukrainas neutralitet (icke-NATO-utvidgning), Krim som förblir i ryska händer och gränsändringar i östra och södra Ukraina. De två första är nästan säkert inte förhandlingsbara. NATO:s utvidgning är den grundläggande krigsanledningen. Krim är också centralt för Ryssland, eftersom Krim har varit

hemstation för Rysslands Svartahavsflotta sedan 1783 och är grundläggande för Rysslands nationella säkerhet.

Den tredje kärnfrågan, gränserna mellan östra och södra Ukraina, kommer att vara en central punkt i förhandlingarna. USA kan inte låtsas att gränser är heliga efter att NATO bombade Serbien 1999 för att få landet att lämna ifrån sig Kosovo och efter att USA pressade Sudan att ge upp Sydsudan. Ja, Ukrainas gränser kommer att ritas om som ett resultat av de 10 åren av krig, av situationen på slagfältet, av lokalbefolkningens val och genom kompromisser som kommer att göras vid förhandlingsbordet.

Biden måste acceptera att förhandlingar inte är ett tecken på svaghet. Som Kennedy uttryckte det: "Förhandla aldrig av rädsla, men var aldrig rädd för att förhandla." Ronald Reagan beskrev sin egen förhandlingsstrategi med hjälp av ett ryskt ordspråk: "Lita på, men verifiera".

Den neokonservativa inställningen till Ryssland, redan från början bedräglig och övermodig, ligger i ruiner. NATO kommer aldrig att utvidgas till att omfatta Ukraina och Georgien. Ryssland kommer inte att störtas genom en hemlig CIA-operation. Ukraina blöder fruktansvärt på slagfältet och förlorar ofta 1 000 eller fler döda och sårade på en enda dag. Den misslyckade neokonservativa planen för oss allt närmare ett nukleärt Harmagedon.

Ändå vägrar Biden fortfarande att förhandla. Efter Putins tal avvisade USA, NATO och Ukraina återigen bestämt förhandlingar. Biden och hans team har fortfarande inte gett upp den neokonservativa fantasin om att besegra Ryssland och utvidga NATO till Ukraina.

Det ukrainska folket har ljugits för gång på gång av Zelinski och Biden och andra NATO-länders ledare, som felaktigt och upprepade gånger berättat för dem att Ukraina ska segra på slagfältet och att det inte finns några alternativ att förhandla. Ukraina befinner sig nu i undantagstillstånd. Allmänheten har inget att säga till om när det gäller den egna slakten.

För Ukrainas överlevnads skull, och för att undvika kärnvapenkrig, har USA:s president i dag ett övergripande ansvar: Förhandla.

Av dr. Jeffrey DE. Sachs

19 juni 2024

Övers: Lennart Palm

Källa: <https://www.commondreams.org/opinion/role-of-us-in-russia-ukraine-war>